

Το παράπονο ενός πρόσφυγα

Εδώ μας βάζουν όλους στην ίδια ζυγαριά
Το νιώθουμε, το βλέπουμε
Μήπως έχουν άδικο;
Κάποτε δεν μας χώριζε τίποτα
Σπιτικά φιλόξενα κι εδώ κι εκεί
Πόρτες ορθάνοιχτες
Κέφι ατελείωτο
Όχι ότι δεν «τρωγόμασταν» ποτέ
Ω, ο καβγάς λαμπάδιαζε σαν τη φωτιά
Ματιές στραβές, γροθιές σφιγμένες
Λόγια κοφτά που πέφταν σαν μαχαίρια
Τι έφταιγε; Μήπως η γλώσσα;
Η κοινή διαδρομή μας μέσα στο χρόνο;
Ούτε το ένα ούτε το άλλο
Το κακό το ριζικό μας, θαρρώ
Το ριζικό του ανθρώπου που είναι άπληστος
Του ανθρώπου που οι κακές συνήθειες,
Ο δόλος και η απάτη
Τον αρρωσταίνουν
.....
Γιατί να χρειάζεται η προσφυγιά
Κι ο πόνος του ξεριζωμού
Για να το καταλάβουμε;

Πατρίδα

Η γνώριμη στροφή του δρόμου
Κι εσύ προβάλλεις εκθαμβωτική
Μέσα από τα δέντρα
Χαρά το συναίσθημα
Γλυκιά προσμονή
Αναμνήσεις κατακλύζουν το νου
Άγνωστο το μέλλον σου
Μα ό, τι κι αν φέρει ο χρόνος
Θα είσαι πάντα εκεί...
Μεσοχώρα
Χωριό μου λατρεμένο

Αίσθημα

Πάρε την καρδιά μου
Για πάντα να την έχεις
Είναι καρδιά που σε αγαπά
Γι' αυτό να την προσέχεις

Λευκά δωμάτια
Λευκοί διάδρομοι
Λευκά φώτα
Μ' έχουν στοιχειώσει
Έχουν κάνει λευκή και διάφανη
Τη σαπίλα τους
Θέλω να βρω χρώμα
Να τα βάψω,
Αλλά δεν υπάρχουν παράθυρα
Για να δω
Τα άλλα χρώματα
Και οι λάμπες
Δεν χαλάνε ποτέ
Ούτε σβήνουν
Έτσι
Μόνο ένα ακόμα χρώμα υπάρχει
Το μαύρο της σκιάς μου